Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἰουνίου 1909 Ἔτος 22ον.—Ἀριθ. 25

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 201.)

— Ἐπῆγα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βερνιέ· τὸ δωμάτιον ἦτο ἄνω κάτω· εἰς τὸ ἔδαφος ἐφκίνετο ἕνα μεγάλον τέλμα αἵματος. Ἠρώτησα τὴν γυναῖκα τῆς γειτονικῆς καλύβης, ἐκείνην ἡ ὁποία ἐφώναξε τὸν ἰατρόν. Αὐτὴ μὲ τὴν ὠχρότητά της, μὲ τὸν τρόπον της ἐμαρτύρει, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος· εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ἐνόησα ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ ἄνδρας της. Αὐτὴ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη καὶ νὰ μοῦ εἴπῃ· ὅλοι τὸ γνωρίζουν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ τὸ εἰπῇ φανερά· τὸν κὺρ Ματάβον τὸν φοβοῦνται καὶ ἔξω οἱ ἄλλοι, ὅσον καὶ εἰς τὸ σπίτι του. Ἀλλ' ὅ,τι δὲν τολμοῦν νὰ εἰποῦν καθαρά, τὸ ὑποδηλόνουν, καὶ ἀπὸ τρία διάφορα μέρη ἔλαβα τὰς ἑξῆς σημαντικὰς πληροφορίας: Χθὲς τὸ πρωὶ ὁ Ματάβος δὲν εἶχε πεντάραν· ἤθελε νὰ βάλῃ ἐνέχυρο τὰ πράγματά του διὰ πεντήντα φράγκα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδιδε, διότι δὲν ἀξίζουν οὔτε πέντε. Ἐν τούτοις, χθὲς τὴν νύκτα ἔπαιζε διαβολεμένα, καὶ ἐδείκνυε μὲ ὑπερηφάνειαν εἰς τοὺς συντρόφους του ψήγματα χρυσοῦ καὶ κόνιν· ἔπειτα ἔκαμε καὶ τραπέζι εἰς τοὺς φίλους του, — ὅλους ὡσὰν αὐτόν, τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, — καὶ ἐώρταζε τὴν περιουσίαν του, προκαλῶν ὁποιον τολμᾷ νὰ ἔλθῃ νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ.

— Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί κατηγανακτημένος, ὁ δολοφόνος στηρίζει τὸ θάρρος του εἰς τὴν ἀτιμωρησίαν, καὶ νομίζει ὅτι θὰ μᾶς φοβίσῃ· ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ τακτικὴ ἐξουσία. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν πρὸ τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλεται. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἱδρύσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀρχήν, ἡ ὁποία μᾶς λείπει· καὶ ἀμέσως μάλιστα. Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος· θὰ διοργανωθῶμεν βραδύτερον. Αἱ πλάγιαι κατηγορίαι, αἱ δεῖλαι καταδοσεις, τὰς ὁποίας συνέλεξεν ὁ Γεράρδος, χίλια παράπονα τὰ ὁποῖα ἤκουσα ἐγώ, αἱ πληροφορίαι ὅλων σας, ἀποδεικνύουν μὲ τὸ παραπάνω ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀποίκων ἐβαρύνθη τὸ χάος τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ ἐδῶ, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν εἰρήνην. Ἡ ἄνανδρος καὶ θρασεῖα ἐπίθεσις τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν τυφλοτέρων. Ἀπὸ ἀπόψε θ' ἀποσταθῶμεν εἰς τοὺς μεταλλευτάς, θὰ ζητήσωμεν τὴν ὑποστήριξιν τῶν τιμίων ἀνθρώπων, τὴν βοήθειαν τῶν γενναίων, τὴν ὑποταγὴν τῶν δειλῶν. Ἀπὸ τοὺς καταλληλοτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπὸ τοὺς πιστούς μας Ματαβέλους θὰ σχηματίσωμεν ἓν τάγμα ἀρκετὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν θέλησίν μας· οἱ ἄνθρωποί μας εἶνε καλὰ γυμνασμένοι· χάρις εἰς τὸν Βέμπερ οὔτε ὅπλα οὔτε φυσίγγια μᾶς λείπουν, καὶ ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ δίκαιον.

«Δύναμις ἁρματωμένη ἔρχεται. Πρέπει νὰ φύγετε!» (Σελ. 210, στήλ. α')

Τὴν ἐπαύριον χίλιοι ἄνδρες ἦσαν ἔνοπλοι· προσῆλθον πολὺ περισσότεροι παρ' ὅσον ἤλπιζε ὁ κ. Μασσοί. Εἰς τὴν ἐκ τοῦ προχείρου σχηματισθεῖσαν ἐκείνην φρουράν, ὅλοι σχεδὸν ἐγνώριζον τὸν χειρισμὸν τοῦ πολυκρότου καὶ τοῦ πυροβόλου, οἱ δὲ φλογεροὶ λόγοι τοῦ κ. Μασσαὶ εἶχον ἐμβάλῃ εἰς τὴν καρδίαν καὶ τῶν μᾶλλον ἀδιαφόρων τὴν ἀπόφασιν νὰ σωφρονίσουν ὅπως ἔπρεπε τὸν Ματάβον καὶ τὴν συμμορίαν του.

Τώρα, λαβόντες θάρρος, ὡμίλουν καὶ οἱ δειλότεροι. Ναί, οὗτος ἦτο ὁ δολοφόνος· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ματάβος δὲν τὸ ἀπέκρυπτεν· εἶχε προαναγγείλῃ εἰς τοὺς κύκλους του τὸ κακούργημα· καὶ τὸ θλιβερὸν ἦτο ὅτι κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἐξεκίνησαν τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν· εἰς πᾶσαν μικρὰν πλατεῖαν ὁ στρατὸς ἐ-

σταμάτα, ὁ δὲ κ. Μασσαὶ ἀνεγίνωσκε μὲ φωνὴν δυνατὴν καὶ ἠχηρὰν τὴν ἑξῆς προκήρυξιν :

« Ἐργάται, μητέρες, ἔντιμοι ἄνθρωποι ἐν γένει.

«Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ἐδολοφονήθη ἀνάνδρως, μία ἄτιμος κλοπὴ διεπράχθη· ὁ δολοφόνος μεθοκοπᾷ ἀναισχύντως μὲ τὰ χρήματα τοῦ ἐγκλήματός του. Τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων εἶνε προσβολὴ εἰς ὅλους τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους, ἀποτελεῖ κίνδυνον δι' ὅλους μας. Ἐν ἐλλείψει τακτικῆς ἐξουσίας, ἀνελάβομεν ἡμεῖς τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακρίσεως,καὶ ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ τιμωρήσωμεν τὸν ἔνοχον. Ὅσοι ἐβαρύνθησαν τὰς διαρπαγὰς καὶ τὸ θράσος τῶν κακοποιῶν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀπολαύσουν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των, ὅσοι δὲν θέλουν νὰ θεωρηθοῦν ὡς συνένοχοι τῶν δολοφόνων, ἂς βαδίσουν μαζί μας.»

Εἰς κάθε μέρος ὅπου ἐξερώνει τὴν προκήρυξεν ταύτην ὁ Μασσαί, ἐπευφημίαι καὶ εὐλογίαι ἠκούοντο· πολλοὶ τὸν ἀπεκάλουν σωτῆρα· πλῆθος δὲ ποικίλον, ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδίων παρηκολούθει τὸ ἔνοπλον τάγμα. Ἡ πολυάριθμος ἤδη συνοδεία διηυθύνθη εἰς τὸ καπηλεῖον «ἡ Ἐλπίς.» Ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ Ματάβος εἶχε διανυκτερεύσει εἰς τὸ καπηλεῖον διασκεδάζων κυρίως· εἰπεῖν αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα διέκοπτον τὸ φαγοπότι των, εἰμὴ μόνον ὅτε ἐξηπλώνοντο, ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας, διὰ νὰ κοιμηθοῦν· κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του. Χωρὶς ἄλλο ἐσκόπευον νὰ ἐξακολουθήσουν,ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ζωήν· καὶ ὅταν ἐτελείωναν οἱ πόροι των, θὰ ἐμάδιζαν κανένα ἄλλο πουλί !..

Ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καπηλείου,εἷς παμπόνηρος Λεβαντῖνος, ὀνομαζόμενος Μπενόνι, ὅστις εἶχε πελάτας τοὺς χειροτέρους κακούργους ἀπὸ ὅσους εἶχον συρρεύσῃ ἐκεῖ, ἐξελθὼν τὸ πρωὶ διὰ νὰ ψωνίσῃ,ὥρμησεν ἀσθμαίνων εἰς τὸ καπηλεῖον.

— Δύναμις ἁρματωμένη ἔρχεται σᾶς κατηγοροῦν, καθὼς φαίνεται, διὰ τὸν φόνον τοῦ Βερνιέ. Πρέπει νὰ φύγετε τὸ γρηγορώτερον !

—Νὰ φύγωμεν ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας μὲ περιφρόνησιν. Καὶ γιὰ ποιοὺς μᾶς παίρνεις ; Νὰ ἰδῇς πῶς τρομάρα θὰ πιάσῃ αὐτὰ τὰ ψοφίμια μόνον νὰ ἰδοῦν τὴ μαλτέζική μου τὴν κάμα.

— Ἐγὼ παίρνω ἐπάνω μου νὰ κρατήσω μακρυὰ πενῆντα ἀπ' αὐτὲς τὲς βρεγμένες πουλάδες ! εἶπεν εἷς ἄλλος.

— Ἀμ' ἐγώ ; Ἑκατὸ τρώγω σὲ μία μπουκιά !

— Πολὺ καλὰ εἶνε ὅλα αὐτά, εἶπε μὲ θυμὸν ὁ κάπηλος· ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ μοῦ κάψουν θάλασσα τὸ μαγαζί μου. Τὸ λοιπὸν ἀδειάστε μου τὴν γωνιά, ἀδέρφια, καὶ 'ς τὴν στιγμὴν ! Δικό μου, θαρρῶ,εἶνε τὸ καπηλειὸ καὶ τὸ ἐξουσιάζω !

— Πῶς τὸ εἶπες ; εἶπεν ὁ μαλτέζος, πετάξας τὰ παιγνιόχαρτα τὰ ὁποῖα ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του, θλέπω πῶς θέλεις νὰ μᾶς κάμῃς τὸν καμπόσο. Γιὰ ξαναπές το αὐτὸ ποῦ εἶπες.

— Λέγω, ἐφώναξεν ὁ Βενόνι, λαβὼν θάρρος διότι ἠσθάνετο ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ ἔνοπλος δύναμις, λέγω καὶ ξαναλέγω πῶς πρέπει νὰ μοῦ ἀδειάσετε τὴν γωνιά !..

— Ἐγὼ δὲ τὸ κουνῶ ἀπὸ 'δῶ ὅ,τι σοῦ περνάει κάν' το.

—'Αδέρφια,σκούρα ἡ δουλειά μας ! εἶπεν εἷς τῶν συνενόχων εἰσορμήσας εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἔρχονται, 'ςτὰ ἀλήθεια, ἁρματωμένοι, καὶ ἀρχηγοί τους εἶνε αὐτοὶ οἱ Μασσαί, ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος ! Πρέπει νὰ τὸ κόψουμε λάσπη, εἰδεμὴ χαθήκαμε !

—Δὲ σᾶς τῶλεγα ; εἶπεν ὁ Μπενόνι. Ἄχ ! πάει τὸ κατάστημά μου !

—Γιὰ πάψε αὐτὸ τὸν ξάψαλμό σου,νὰ μὴ σοῦ κόψω τὸ λαρύγγι,εἶπεν ἄγριος ὁ ἀρχηγός· ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ, ὁ Ματάβος ὅστις ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος καὶ ἄγριος τὴν ὄψιν, ὥρμησε μ' ἕν πήδημα, ἥρπασε μὲ τὸν σιδηροῦν του βραχίονα τὸν Λεβαντῖνον, ἔκλεισε τὸ στόμα του μὲ ἕν μάκτρον, ἀπέσπασε ἓν σχοινίον, ἔδεσε σφιγκτὰ τὸν Μπενόνι, καὶ μὲ ἕν λάκτισμα τὸν ἐκύλισε κάτω ἀπὸ τὴν τράπεζαν.

— Καλὴ ἀρχή ! τοὺς ἄλλους τώρα ! Παιδιά,ἂς ὀχυρωθοῦμε· καὶ 'ςτὴ στιγμὴ· μινοῦτο μὴ χάνωμεν !

— Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ παραδοθοῦμε ἡσυχα ἡσυχα καὶ μία ὥρα ἀρχήτερα ; εἶπεν εἷς ἀπὸ αὐτούς.

— Τί κουτὸς ποῦσαι, καϋμένε ! Δὲν τοὺς τὴν κάνω αὐτὴ τὴ χάρι ! Σὰν μᾶς βάλουν 'ςτὸ χέρι, μὴ σὲ νοιάζῃ, δὲν γλυτώνομεν. Εἶδα κάμποσες φορὲς αὐτὸ τὸ Διαβολομασσαί. Δὲν εἶνε ἀπὸ κείνους ποῦ τὰ χάνουν . . . ἀλλὰ 'δῶ θαῦρῃ τὸ μάστορή του. . Ἀ ! μὲ τὸ Ματάβο λοιπὸν τὰ βάλετε; καλὰ ξεμπερδέμματα! .

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ Μαλτέζος, ἐμανδάλωνε τὰς θύρας, ἐσώρευεν εἰς πᾶσαν ἔξοδον τραπέζας, καθέκλας, καθίσματα, κιβώτια, ὅλα τὰ ἔπιπλα τοῦ καπηλείου.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ἔνοπλος δύναμις ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν. Εἷς ἄνθρωπος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἐκτύπησε τρία κτυπήματα μὲ χεῖρα σταθεράν.

Κανεὶς δὲν ἀπήντησεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν Ματθαῖον Μπενόνι, εἶπεν ὁ κ. Μασσαὶ μὲ προστακτικὸν τόνον. Ν' ἀνοίξῃ ἀμέσως !

Εἷς φεγγίτης ἠνοίχθη κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸ ἔπανω πάτωμα.

— Ὁ κ. Μπενόνι εἶνε ἀδιάθετος πρὸς τὸ παρόν, εἶπε μία εἰρωνικὴ φωνή. Τοῦ ἔχει πιασθῇ ἡ φωνή του καὶ εἶνε χεροπόδαρα πισμένος· ἀλλὰ εἴμεθα φίλοι καὶ θὰ τοῦ 'πῶ τὰς διαταγάς σας.

— Αἱ διαταγαί μου εἶνε αὐταί, εἶπε καθαρὰ ὁ κ. Μασσαί· τὸν διατάττω ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ καπηλείου του· τὸν διατάττω νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα τοῦ Βερνιέ, τὰ ὁποῖα ἔκλεψαν ἄλλοι καὶ αὐτὸς ἀποκρύπτει. Ἐπὶ τέλους τὸν διατάττω νὰ μοῦ παραδώσῃ τὸν Ματάβον, κατηγορούμενον διὰ φόνον καὶ κλοπὴν καὶ κρυπτόμενον ἐδῶ τώρα.

—Αὐτὰ μονάχα ; ! εἶπεν ἡ χλευαστικὴ φωνή. Καὶ δὲ μποροῦμε νὰ μαθωμε τάχατες μὲ ποιὸ δικαίωμὰ θέλετε νὰ συλλάβετε τὸν Ματάβον, καὶ τί λογαριάζετε νὰ τὸν κάνετε ἀφ' οὗ τὸν συλλάβετε;

— Ἐρχόμεθα νὰ τὸν συλλάβωμεν ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης.

— Ἐλᾶτε νὰ τὸν συλλάβετε λοιπόν, ἐβρυχήθη ἡ φωνή, ἀφήσασα τὸν χλευαστικὸν τόνον της. Καὶ γιὰ καλὴ ἀρχὴ πάρτε τοῦτο !...

[Ἕπεται συνέχεια.]

Αρ. Π. Κουρτιαης

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Ὕστερ' ἀπ' τὸν πατέρα σας
καὶ τὴ γλυκειὰ μητέρα,
Παιδάκια μου καλόκαρδα,
τὴν Φύσιν νάγαπᾶτε :
Τριανταφυλλένια ἡ χαραυγὴ
σὰν φέρνῃ τὴν ἡμέρα,
Ἰδέτε, 'ςτὴν ἀγκάλη της
σᾶς προσκαλεῖ νὰ πᾶτε.

Τὴν ζαφειρένιαν αὔρα της
σᾶς δίνει,— ὅπως τὸ γάλα
Μικρὰ ποῦ σας ἀνέσταινε,—
νὰ γίνετε μεγάλα·
Ζωὴ κι' ὑγεία νὰ πάρουνε
τὰ τρυφερὰ σας στήθη,
Σὰν τὸ δενδρὶ τὰ δύναμο
πλατάνι ποῦ ἀνεστήθη.

Φίλους καλοὺς νὰ παίζετε
τὰ πρόσχαρα χωράφια,
Μὲ λούλουδα χιλιόχρωμα
μὲ διάφανα χρυσάφια,
καὶ τοῦ βοσκοῦ τὰ ἑνοιαστο
τραγοῦδι τῆς φλογέρας
Στ' ἀντίλαλο ποῦ εὐφραίνεται
νὰ παίζῃ κι' ὁ ἀγέρας.

Ἐκεῖ τὰ γράτου ἡ ἀξινα
τὰ λέτρι, τὸ δρεπάνι,
Μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ λάλημα
μὲ τοῦ ρυακιοῦ τοὺς ἤχους,
Λὲς κ' εἶνε Ὕμνος τοῦ Παντὸς
'στοὺς οὐρανοὺς ποῦ φθάνει,
Καὶ τῆς Πατρίδος ποίημα
εἰς ἀθανάτους στίχους !

Ι. Γ. Γιαννουκος

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 205)

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνθίστατο ἀκόμη, δὲν εἶχε πεισθῇ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑποκύψῃ. Τότε ὁ Γκὺ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ στῆθός του τὸ φυλακτὸν τῆς γραίας Βερονίκης, τὸ ἐξήλωσε, ἀπέσυρεν ἓν χαρτίον ἀπὸ μέσα, καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως :

« Φοβουμένη διὰ τὸν υἱόν τῆς λατρευ-
» τῆς μου Κυρίας τὸ μίσος τῶν ἀμετλί-
» κτων ἐχθρῶν του, τὸν ἀνέθρεψα ὑπὸ τὸ
» ὄνομα τοῦ ἐγγόνου μου Γωλτιέρου, εἰς
» τὸν ὁποῖον ἔδωσα τὸ ἰδικόν του.

« Ὁ νόμιμος κληρονόμος τῶν κομή-
» των τῆς Φλάνδρας ἀναγνωρίζεται ἀπὸ
» ἕνα σημάδι, εἰς σχῆμα σταυροῦ, τὸ
» ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ στῆθος, ὅπως ὅλοι
» οἱ ἄρχοντες τῆς Δαμπιέρρης »

— Ἔ, ἐπείσθης τώρα ; ἠρώτησεν ὁ πρώην Γκὺ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ναί, ἐπείσθην, ἀπήντησεν ὁ πρώην Γωλτιέρος· εἶσαι κάτι περισσότερον ἀπὸ κύριός μου καὶ αὐθέντης μου· εἶσαι φίλος μου, ἀδελφός μου! Κανεὶς δὲν εἶδε ποτὲ ἀφοσίωσιν ὡς τὴν ἰδικήν σου, καὶ ἱκετεύω τὴν μητέρα μου νὰ μὴ μας χωρίσῃ εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἡ εὐγενὴς Δέσποινα ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐνηγκαλίσθη τὰ δύο παιδία μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Δέσποινα, εἶπεν ὁ ἀληθὴς Γωλτιέρος γελῶν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔτσι θά μας ἀγαπᾶτε καλλίτερα.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀκαμπτος μάμμη κατεδέχθη νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ δώσῃ πρὸς ἀσπασμὸν τὴν χεῖρά της εἰς τὸν πιστὸν ἱπποκόμον, ὁ ὁποῖος ἐφέρθη τόσον γενναίως,μεθ'ὅλην τὴν ὡς δειλοῦ φήμην του.

Ἡ Μάγδα ἐδέχθη ὅλας τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ συγχαρητήρια, τῶν ὁποίων ἐδείχθη ἀξία ἡ ὀξυδερκειά της.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχεστέρα ὅλων ἦτο ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ἐχόρταινε νὰ κυττάζῃ τὸν υἱόν της μὲ στοργήν, μὲ ὑπερηφάνειαν μητρικήν. Ὦ ναί, ἦτο ὅπως τὸν ἤθελεν, ὅπως τὸν ηὔχετο, εἷος τὸν ὠνειρεύετο...

Κ' ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε μὲ λατρείαν ἄφωνον. Ἡ μητέρα του ! ἦτο ἡ μητέρα του !.. Γονατιστὸς παρὰ τοὺς πόδας της, κατεφίλει περίπαθῶς τὰς ὡραίας λευκὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας τῷ ἄφινεν ἐκείνη, περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ παρατεταμένου βλέμματος ἀγάπης.

— Ξεύρεις ὅμως, Γωλτιέρε μου, ὅτι εἶμαι δυσαρεστημένος λιγάκι μαζί σου, ποῦ μ'ἐστέρησες τόσον καιρὸ αὐτὴ τὴν εὐτυχία ;

— Τὸ ξεύρω, τὸ ξεύρω, καὶ νὰ σου 'πῶ, μὲ τύπτει ὀλίγον ἡ συνείδησις· ἀλλὰ ἂν σου ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, εἶμαι βεβαιότατος ὅτι δὲν θὰ μ' ἄφινες νὰ παίξω τὸ ρόλο μου.

— Ναί· τί καλὰ ὅμως ποῦ ἐκράτησες τὸ μυστικό !

— Νὰ τί θὰ 'πῇ νὰ ξεύρῃ κανεὶς νὰ λέγῃ ψεύματα, ὅταν πρέπῃ, ἀπεκρίθη φαιδρῶς ὁ πρώην κόμης· καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι γιὰ τὸ τελευταῖό μου αὐτό, ἡ καλή μου ἡ γιαγιὰ θά μου συγχωρήσῃ ὅλα μου τὰ ψεύματα, παρελθόντα καὶ μέλλοντα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Πλῆθος ἄπειρον συνωθεῖται ἀπὸ πρωΐας εἰς τὰ πέριξ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπείου, ὅπου ὁ Βασιλεὺς διῆλθε τὴν νύκτα.

Τὴν ἕκτην ὥραν, οἱ ἱερεῖς, περιβεβλημένοι τὰ χρυσᾶ των ἅμφια, λαμβάνουν θέσιν εἰς τὸν χορόν· κατόπι προσέρχονται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἡγεμόνες, οἱ ὑποτελεῖς εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων, εἷς μόνος προῆλθεν αὐτοπροσώπως : ὁ δοῦξ Οὔγος Δ' τῆς Βουργωνίας ὁ ὁποῖος εἶνε μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν· οἱ λοιποὶ ἀντιπροσωπεύονται· ἀλλ' ἂν καὶ ἀτελής, ἡ ἐμφάνισις τῶν ἡγεμόνων εἶνε πολυάριθμος καὶ ἐπιθλητική.

Διακρίνονται εἰς αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἰωάννης Βριέννης· ὁ Φίλιππος Ὑρεπέλος, θεῖος τοῦ Βασιλέως· ὁ κόμης τῆς Βλαισίας, καὶ μέγας ἀριθμὸς ἐπισκόπων.

Ἡ κόμησσα τῆς Φλάνδρας ἀντιπροσωπεύει τὸν φυλακισμένον σύζυγόν της· ἡ δὲ κόμησσα τῆς Καμπανίας τὸν υἱόν της, εἰς τὸν ὁποῖον, ἕνεκα τῆς τελευταίας του στάσεως, ἀπηγορεύθη ἡ εἴσοδος εἰς Ρήμς.

Αἱ δύο ἡγεμονίδες ἀνταλλάσσουν βλέμματα ὀργίλα...

Παράδοξος ἔρις εἶχεν ἐγερθῇ μεταξύ των : καθεμία ἐπέμενε νὰ κρατήσῃ αὐτὴ τὸ στρατηγικὸν ξίφος ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.

Εἰς μάτην ἐπιχειροῦν νὰ ταις παραστήσουν τὸ γελοῖον τῆς ἀξιώσεως ταύτης,καὶ νὰ τας πείσουν νὰ φείσουν τὴν ἀνδρικὴν ταύτην φροντίδα εἰς τὸν Δοῦκα τῆς Βουλώνης· οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Μὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον ! ἀνακράζει ἡ Δέσποινα Ἰωάννα ἐν ὀργῇ· τὸ ξίφος ἁρμόζει εἰς τὸς χεῖράς μου καλλίτερα παρὰ εἰς τὰς χεῖρας μερικῶν ἀνδρῶν,καὶ θὰ το κρατήσω στερεώτερα ἀπὸ οἱονδήποτε τῶν μεγιστάνων !

Τὸ ζήτημα ὑποβάλλεται εἰς τὴν Ἀντιβασίλισσαν, ἡ ὁποία ἔρχεται εἰς τὴν θύραν τοῦ Συνοδικοῦ, ὅπου, παρὰ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου, μέγας θόρυβος βασιλεύει,τῶν μὲν ὑποστηριζόντων τὴν Ἰωάνναν, τῶν δὲ ἀποφαινομένων ὑπὲρ τῆς κομήσσης τῆς Καμπανίας, καὶ τῶν περισσοτέρων δηλούντων ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τῶν δύο ἡγεμονίδων εἶνε ἐπίσης παράλογος.

Ἡ εἴσοδος τῆς Λευκῆς ἀποκαθιστᾷ πρὸς στιγμὴν τὴν τάξιν, καὶ αἱ δύο ἀντιμαχόμεναι ἑτοιμάζονται νὰ ναυπτόξουν τὰ ἐπιχειρήματά των.

Ἀλλ' ἡ Λευκὴ τῆς Καστέλλης τὰς διακόπτει εἰς τὴν πρώτην λέξιν :

— Περιττὸν νὰ φιλονεικῆτε, κυρίαι μου,εἶπε μὲ τὸν ἤρεμον καὶ ἀποφασιστικὸν ἐκεῖνον τόνον,ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται πάντοτε· ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν τελετὴν καὶ αὐτὸς θὰ κρατήσῃ τὸ ξίφος.

—Μὰ εἶνε ἐλεύθερος ; ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα κάτωχρος, νομίζουσα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ συζύγου της.

— Μάλιστα, κόμησσα, ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀγάπην σας· θὰ τον ἰδῆτε μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ σας ὁδηγήσῃ ὁ τελετάρχης μου, καὶ ὅπου θὰ εὑρεθῆτε μὲ καλὴν καὶ ἀξίαν συντροφιάν.

Μετὰ κόπου συγκρύπτουσα τὴν λύσσαν της, ἡ Ἰωάννα ἀναγκάζεται νὰ ποθέσῃ τὰ ἐμβλήματα τῆς ἡγεμονίας καὶ τὸν ἰόχρουν μανδύαν μὲ τὴν λευκὴν σισύραν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ, καί, ψιθυρίζουσα λέξεις εὐχαριστίας—ὄχι βέβαια μὲ τὴν καρδιάν της, — ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Συνοδικόν.

— Εἴχατε προμαντεύσει τὸ κακόν, Δέσποινα ! — ψιθυρίζει ὁ Ἄρτουελ, ὁ ὁποῖος τὴν συνοδεύει· εὐτυχῶς ἐφροντίσατε νὰ τὸ προλάβετε, καὶ ὁ ἀνψιός σας θὰ εἶνε φόβητρον ἀναγκαιότατον διὰ τὸν κόμητα Φερράνδον.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται.

— Ἄρχων Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σᾶς παρακαλεῖ νὰ δεξιωθῆτε καλῶς τὴν θείαν σας.

Ἡ Ἰωάννα κλονίζεται· βλέπει μὲ ἀπερίγραπτον ἔκπληξιν, ἀλλόφρων, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον προχωρεῖ πρὸς αὐτήν.

Δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ· δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου εἶχε δεχθῇ τὸν ὅρκον· καὶ ὅμως ἡ Μαργαρίτα τὸ ὀνομάζει «παιδί μου», κ' ἐκεῖνο τὴν κράζει «μητέρα μου».

Λοιπὸν ἐνεπαίχθη ;

Θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τὰ χείλη της τρέμουν καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰρθρώσῃ λέξιν.

—Δὲν εἶνε αὐτός! ψιθυρίζει ἐπιτέλους μὲ μεγάλον κόπον.

— Ὄχι ! εἶνε ὁ ἱπποκόμος του, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! βλασφημεῖ ὁ Ἄρτουελ, χωρὶς νὰ τον μέλῃ ἂν θα ἐσκανδαλίζοντο οἱ παρακαθήμενοι.

— Ὁ ἱπποκόμος μου, νά τος ! ἀπαντᾷ ὁ νεαρὸς κόμης, δεικνύων τὸν ἀληθῆ Γωλτιέρον, ὁ ὁποῖος ὑπεκλίνετο μετὰ σεβασμοῦ προσπεποιημένου. Ἔπαιξε πρόσωπον εὐπατρίδου μὲ τόσην ἐπιτυχίαν, διότι ἔχει αἰσθήματα ὑψηλότερα ἀπὸ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν.

— Ὁ χαμένος αὐτὸς μᾶς ἐπερίπαιξε! ἐτραύλισε μὲ λύσσαν ὁ Ἄρτουελ, σφίγγων τοὺς γρόνθους.

— Ὑπομονή! ψιθυρίζει ἡ κόμησσα, ἀναλαμβάνουσα τὴν ψυχραιμίαν της καὶ καθημένη, ἀγέρωχος καὶ εὐθιτενής, πλησίον τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς εἰσαγωγὴ τοῦ ὀργάνου ἐπιβάλλει σιγὴν εἰς ὅλους.

Ἡ τελετὴ ἀρχίζει.

Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δύο ἐπισκόπων, καὶ λαμβάνει θέσιν εἰς τὸν χορόν.

Βαθεῖα κατάνυξις ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ μέλλοντος Ἁγίου Λουδοβίκου. Δὲν εἶνε ἀκόμη δωδεκαετής, ἀλλ' εἶνε ἤδη μέγας ἐν ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, ἐπαναλαμβάνει καθ' ἑαυτὸν τοὺς λόγους τοῦ Δαυΐδ: «Πρὸς σέ, Κύριε, ᾖρα τὴν ψυχήν μου... Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ Βασιλεύς...»

Τώρα ἀναμένουν τὴν Ἱερὰν Ἀμπούλαν, τὴν σταλεῖσαν ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὸ χρῖσμα τοῦ Κλόβιος, καὶ φυλασσομένην εὐλαβῶς εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Ρέμου.

Ὁ πρωθιερεὺς μετέβη ἐκεῖ νὰ την παραλάβῃ, καὶ την φέρει ἔφιππος, ὑπὸ ἀργυρᾶν οὐρανίαν, βασταζομένην ὑπὸ τεσσάρων βαρώνων, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται «Ἱπποται τῆς Ἱερᾶς Ἀμπούλας.»

Εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ τὸν ὑποδέχεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ὑπόσχεται νὰ τὴν ἀποδώσῃ πιστῶς μετὰ τὴν τελετήν.

Δύο ἐκκλησιαστικοὶ ἡγεμόνες παρουσιάζουν τὸν Βασιλέα εἰς τὴν ὁμήγυριν. Κατόπιν ὁ Βασιλεὺς ὀρκίζεται ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ λαμβάνει τὸ στραταρχικὸν ξίφος, τὸ ξίφος τοῦ Καρολομάγνου, τὸ ὁποῖον θὰ παραδώσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν τεταγμένον νὰ το κρατήσῃ ἐνώπιόν του...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἰωάννα ἔκυψε, θέλουσα νὰ ἴδῃ τὸν σύζυγόν της

Ἀκούσας τὸνομά του, ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερὸν· ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἀνάστημα, οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὴν ὄψιν τοῦ Φερράνδου, καὶ καθὼς ἀνορθοῦται κρατῶν γυμνὸν καὶ ἀνυψωμένον τὸ ξίφος, διπλῇ κραυγὴ — χαρᾶς κραυγή, καὶ κραυγὴ τρόμου, — ἐκφεύγει ἀπὸ τὸ στῆθος τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ πνίγεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκευφημιῶν, αἱ ὁποῖαι χαιρετίζουν πανταχόθεν τὸν νέον Βασιλέα.

Δὲν ἦτο ὁ κόμης Φερράνδος.

Ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ Βωδουΐνος!

. . . . . .

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΒΙΟΣ

Τὴν Πρωτομαγιάν, ἡ οἰκογένεια Ἀγγελακοπουλίδου εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὰ Πατήσια. Ἐπάθησαν εἰς ἓν κατάφωτον Ζυθοπωλεῖον, πλησίον τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, διέταξαν μίαν ὀκᾶ μπύραν, καὶ πίνοντες ὁλονέν, ἀπελάμβανον τὸ θέαμα.

Τί κόσμος! τί κίνησις! τί φωνές! τί γέλια! τί φῶτα! τί ἄνθη!

Ἡ γιαγιὰ ὅμως, εἴτε διότι ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ μελαγχολῇ ὅταν εὑρίσκεται μέσα εἰς φαιδρὸν κόσμον, εἴτε διότι ἡ μπύρα πού της ἔδωσαν ἦτο... νεράκι καθαρόν, — ὁ ζυθοπώλης, βλέπετε, ἕνεκα τῆς πολυκοσμίας, ἐδοκίμασε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ θαῦμα τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο Χριστός, δὲν το ἐπέτυχε καθόλου, — ἡ γιαγιά, λέγω, κατελήφθη ἀπὸ μελαγχολικὰς σκέψεις, ἐσιώπησε διὰ πολλὴν ὥραν, ἐστέναξε δύο τρεῖς φορές, καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισε τὸν στίχον αὐτὸν τοῦ Παράσχου:

Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος αἰώνιος, δὲν εἶνε!

— Τί, τί εἶπεν ἡ γιαγιά; ἐρωτᾷ ὁ κ. Ἀγγελακοπουλίδης τὸν μικρὸν υἱόν του Ἀνδρίκον, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον τῆς γιαγιᾶς του

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρίκος ἐπαναλαμβάνει ὅ,τι καὶ ὅπως εἶχεν ἀκούσῃ:

— Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος, Ἰούνιος δὲν εἶνε!

— Ὦ! τότε λοιπὸν τί εἶνε; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ ἐν μέσῳ γενικοῦ γέλωτος.

— Μὰ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε οἱ ἄλλοι μῆνες, μπαμπᾶ! ἀποκρίνεται ὁ μικρός.

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἡ Φώφη, — ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι τῶν Ἀθηναίων, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, — ἦτο ἀπαρηγόρητη. Ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου, καὶ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της θὰ ἐπελάμβανε τὸ σπάνιον αὐτὸ θέαμα. Ἀλλ' ὁ ἀττικὸς οὐρανός, ὡς νὰ το ἔκαμνεν ἐπίτηδες, εἶχε σκεπασθῇ μὲ σύννεφα, καὶ μάλιστα πυκνότερα εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εὑρίσκετο ὁ ἥλιος.

— Κακοτυχία! ἔλεγεν ἡ Φώφη· δὲν θὰ ἰδοῦμε ἔκλειψι σήμερα· μ' αὐτὰ τὰ σύννεφα τὰ κακά!..

— Μπᾶ! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Σπῦρος· ἀφ' οὗ εἶνε σήμερα κακοκαιρία, δὲν θὰ ναδληθῇ γιὰ αὔριο;

— Ὄχι δά, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργος· ἡ ἔκλειψις θὰ γίνῃ σήμερα· μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως, ὅτι ἐκεῖ πού την ἐπεριμέναμε μερική, θὰ την ἰδοῦμε ὁλική.

Καὶ πραγματικῶς, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκλείψεως, ὁλόκληρος ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἦτο σκεπασμένος.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ὁ Γιάγκος περιπατεῖ μὲ τὸν πατέρα του, καὶ περιπατεῖ ἀφῃρημένος, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

— Ἐ! τοῦ λέγει ὁ πατέρας, κύτταζε μπροστά σου μὴν πέσῃς. Τὰ σύννεφα ἀκολουθεῖς;

Ἡ Γιάγκος χαμηλόνει τὸ κεφάλι διὰ μίαν στιγμήν, ἔπειτα πάλιν τὸ ἀνυψόνει πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἂν δὲν ἀκολουθῇ τὰ σύννεφα, ἐξακολουθεῖ ὅμως τὰς σκέψεις του. Καὶ ἐξαφνα ἀνακράζει:

— Μπαμπάκα, ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε... τὸ ταβάνι τοῦ δρόμου;

ΧΙΟΝΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Ἡ βερυκοκιὲς εἶνε ἀνθισμένες. Αἱ κορυφαὶ των εἶνε κατάλευκοι, ὅπως τὸ κεφάλι τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ παππού. Αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν κάμνει τοὐλάχιστον ὁ Μπεμπές.

Μίαν νύκτα ἐφύσησε δυνατά, καὶ ὅλα τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα ἄνθη ἐστρώθησαν κατὰ γῆς. Παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων ἐσχηματίσθησαν μικροὶ κάτασπροι τάπητες.

— Μπᾶ! ἀνακράζει τὸ πρωὶ ὁ Μπεμπές· χιόνι!

Πλησιάζει μὲ δισταγμόν, διότι ἔχει κάποιον προαίσθημα, ὅτι τὸ χιόνι ἐκεῖνο δὲν θὰ εἶνε, ὅπως τὸ χειμωνιάτικον, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Ὁπωσδήποτε, προχωρεῖ σιγὰ - σιγά, σκύπτει, τὸ πιάνει, καὶ ἔκ-

πληκτος ποῦ δὲν το βλέπει οὔτε νὰ λυόνῃ οὔτε νὰ ὑγραίνῃ τὰ χεράκια του, φωνάζει πρὸς τὴν μητέρα του:

— Ἰδές, μαμάκα, ποῦ ἐμάζευσα χιόνι ἀνοιξιάτικο!

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Ἡ Λόπη ποτὲ ἕως τώρα δὲν εἶχεν ἀποκτήσῃ ὀμβρέλλαν. Καὶ ἦτο τὸ παιδικὸν ὄνειρόν της.

Ἐπὶ τέλους, εἰσακούσασα τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις της, ἡ μητέρα τῆς ἐχάρισε μίαν χαριτωμένην ὀμβρελίτσαν, γαλάζιαν ἀνοικτὴν μὲ χεράκι κάτασπρον.

Ἡ Λόπη εἶνε καταγοητευμένη. Τὴν κρατεῖ μὲ προσοχήν, τὴν προφυλάττει ὡς κάτι τι πολύτιμον, καὶ δὲν την ἀνοίγει διόλου. Ἡ παραμάνες ποῦ κρατοῦν τὰ μωρὰ εἰς τὴν ἀγκαλιάν των, δὲν τα προσέχουν περισσότερον ἀφ' ὅσον προσέχει ἡ Λόπη τὴν ὀμβρελίτσαν της.

Ὁ ἥλιος τοῦ Μαΐου καίει φλογερός. Ἡ γαλάζια ὀμβρελίτσα μένει ἐπιμόνως κλειστή.

— Μὰ ἄνοιξε λοιπὸν τὴν ὀμβρέλλα σου, Λόπη! τῆς λέγει ἡ μητέρα.

— Ὦ, ὄχι, μαμά· δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Μὰ θὰ σου μαυρίσῃ ὁ ἥλιος τὸ πρόσωπο...

— Μπᾶ! καὶ ἂν μου ξασπρίσῃ τὴν ὀμβρέλλα, ποῦ εἶνε γαλάζια; Δὲν το ἐσυλλογίσθηκες αὐτό;

— !!!

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ὅταν διὰ πρώτην φορὰν φέτος ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι κεράσια, ἡ μικρούλα Κικὴ ἐκρέμασεν ἀπὸ μίαν τούφαν εἰς τὰ αὐτάκια της, καὶ ἦτο πολὺ ὑπερήφανη διὰ τὰ δροσερὰ καὶ κατακόκκινα αὐτὰ σκουλαρίκια.

— Μὰ πέ μου, μαμάκα, ἔλεγε· τὰ σκουλαρίκια μου δὲν εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικά σου, ποῦ εἶνε διαμαντένια; Τὰ δικά μου τοὐλάχιστον, ἅμα βαρεθῇ κανεὶς νὰ τα φορῇ, μπορεῖ νὰ τα φάγῃ!..

Καὶ μετ' ὀλίγον... τὸ ἀπέδειξεν ἐμπράκτως

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

Εἰς τὴν Κηφισσιάν, εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Κρίτωνος, ὑπάρχει ἕνα δενδράκι ποῦ τώρα ξεπετᾷ τοὺς βλαστούς του.

Ὁ Κρίτων κατεβαίνει κάθε πρωὶ εἰς τὸν κῆπον καὶ παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς προόδους τῆς νεογεννήτου αὐτῆς πρασινάδας. Ἀλλὰ τοῦ φαίνεται ὅτι δὲν προχωρεῖ πολὺ γρήγορα. Ἀλήθεια, κάθε ἡμέραν παρατηρεῖται μία μικρὰ αὔξησις, ἀλλὰ τόσω μικρά! Πρέπει νὰ περιμένῃ πολλὰς - πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἕως νὰ γίνουν φύλλα καὶ ἄνθη. Καὶ ὁ Κρίτων εἶνε ἀνυπόμονος· θέλει τὸ δενδράκι του νὰ φουντώσῃ γρήγορα, νὰ πρασινίσῃ, νὰ γίνῃ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δένδρα τοῦ κήπου, τὰ πρώϊμα. Τί νὰ κάμῃ;

Ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα:

Παρετήρησεν ὅτι ἅμα σκάσῃ ὁ βλαστός, — τὸ μάτι, ὅπως τὸν λέγει ὁ κηπουρός, — τὸ φύλλον ξεπετιέται καὶ μεγαλόνει γρήγορα. Πέρνει λοιπὸν μίαν καρφίτσαν, καὶ ἀρχίζει νὰ τρυπᾷ ἕνα - ἕνα τοὺς βλαστοὺς τοῦ δενδρυλλίου. Μετ'

ὀλίγον κουράζεται καὶ παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νὰ τον βοηθήσῃ.

— Καλέ, τί λές; ἀνακράζει ἐκεῖνος, μόλις ἤκουσε περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν εὑρεῖς λοιπὸν ὅτι τὰ φυλλάκια, μόλις γεννῶνται, εἶνε τρυφερά, εὐπαθῆ, καὶ ἔχουν ἀνάγκην νὰ εἶνε ἔτσι σκεπασμένα, σὰν μικρὰ παιδιά, διὰ νὰ μὴ τα προσβάλλῃ ἡ ὑγρασία καὶ τὸ ψῦχος;

— Ἄ, ναί, ἐννοῶ, μπαμπᾶ· ἀπαντᾷ ὁ Κρίτων· οἱ βλαστοὶ εἶνε ὅπως τὰ μωρὰ μέσα 'στὰ σπάργανα!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 195.)

— Ἴσως ὅμως ἀπατᾶσαι. Ὁ ἐσωτερικὸς δακτύλιος εἶνε τόσον ἀρατός, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπομεν ὄπισθεν τοῦ Κρόνου, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ δύο δακτύλιοι δὲν γνωρίζομεν ἐπίσης ἀπὸ τί ἀποτελοῦνται. Πιθανὸν οἱ Κρόνιοι νὰ μὴ θαυμάζουν ὅσον φαντάζεσαι τὸν δακτύλιον τοῦ πλανήτου των. Μήπως γνωρίζομεν τί ἐντύπωσιν κάμνει εἰς αὐτοὺς ὁ δακτύλιος;

Ἄς ἴδωμεν! Ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σου ὅτι καὶ ἡ Γῆ ἔχει τὸν δακτύλιόν της;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

— Μάλιστα, εἶνε ἀληθές· ἔχει τὸν δακτύλιόν της εἰς τὰς ἰσημερινὰς χώρας, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὸν Κρόνον. Καὶ καθόλου δὲν θὰ μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον, ἂν ἐμάνθανα ὅτι ἀστρονόμοι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἢ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀσχολοῦνται περισσότερον περὶ τοῦ γηΐνου δακτυλίου ἀπὸ τὰ παιδία τῆς γῆς.

— Λοιπόν, νὰ μοῦ διηγηθῆς περὶ τοῦ δακτυλίου μας.

— Διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅλα σαφῶς, πρέπει νὰ σοῦ εἴπω πολλὰς λεπτομερείας. Διὰ τοῦτο θὰ σοῦ τὰ εἴπω τώρα δι' ὀλίγων· ὅταν δὲ ἀπὸ τὸ ταξείδιόν μας κατέλθωμεν εἰς τὴν Γῆν, τότε ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸν δακτύλιόν μας.

Θὰ μάθῃς λοιπόν, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερον, αἱ χῶρκι αἱ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερὰ τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἰς πλάτος πέντε περίπου χιλιάδων χιλιομέτρων, καλύπτονται κατ' ἐναλλαγὴν ὑπὸ δακτυλίου ἀπὸ νέφη — τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν οἱ ἀμερικανοὶ Κλάουδ-Ρίγκ (*) — Ὁ δακτύλιος λοιπὸν αὐτὸς ταλαντεύεται μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἕνα τροπικὸν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ χύνει ἄφθονον βροχὴν κατὰ τὴν διάβασίν του, ὅπως τὸ ποτιστήριον, τὸ ὁποῖον ὁ κηπουρὸς κινεῖ κατὰ μῆκος τῶν πρασιῶν τοῦ κήπου του πηγαινοερχόμενος.

— Ἀπὸ τὸν δακτύλιον αὐτὸν προέρχεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν, σχεδὸν εἰς ὡρισμένην ἡμέραν, περὶ τῆς ὁποίας κάμνει λόγον βιβλίον

(*) Κλάουδ σημαίνει νέφος, καὶ Ρίγκ δακτύλιος.

περιηγήσεων, τὸ ὁποῖον ἀναγίνωσκα πρό τινων ἡμερῶν;

— Ἀκριβῶς. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Νεῖλος πλημμυρεῖ τόσον κανονικῶς κατὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου δὲν βρέχει σχεδὸν ποτέ. Αἱ περιοδικαὶ βροχαὶ τῆς ἰσημερινῆς χώρας, ὁπόθεν πηγάζει, παρέχουσιν εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους τὸ ἄφθονον ὕδωρ του.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ Νείλου. Εὑρισκόμεθα εἰς τὸν οὐρανὸν ἀκόμη, καὶ πρόκειται περὶ τῶν ἀστρονόμων τῶν εὑρισκομένων ἐκεῖ ὑψηλά, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὅτι ἔχουν καλὰς διόπτρας.

Δὲν εἶνε βεβαίως δυνατὸν νὰ συγκριθῇ τὸ ἰδικόν μας Κλάουδ-Ρίγκ μὲ τὸν δακτύλιον τοῦ Κρόνου, οὐδὲ κατὰ τὸ μέγεθος οὐδὲ κατὰ τὸ ὕψος ὑπεράνω τοῦ πλανήτου. Σοῦ εἶπον τί φρονοῦν περὶ τῆς ἀτμοσφαίρας μας· λέγουν ὅτι ἔχει ὕψος 60 μέχρι 80 χιλιομέτρων· καὶ ἂν δεχθῶμεν ἀκόμη μεγαλείτερον ὕψος, πάλιν δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν μέγαν ἀριθμόν· ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ νέφη δὲν δύναται νὰ φθάσωσιν εἰς τόσον ὕψος. Ὑψηλὰ εἶνε πολὺ ψύχος, ὅπως γνωρίζομεν ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον ὀλίγον ὑψηλότερα δι' ἀεροστάτου· τὸ δὲ ἀτυχὲς Κλάουδ-Ρίγκ θὰ ἐπάγωνεν εἰς τὸν δρόμον του.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, διατὶ τὰ τηλεσκόπια τῶν γειτόνων μας, τῶν ἀστρονόμων τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης νὰ μὴ βλέπουν τὸν μέγαν αὐτὸν νεφέλινον δακτύλιον, ὁ ὁποῖος ταλαντεύεται ὑπεράνω τῆς γῆς, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν δὲν ὑποπτεύονται ἐνταῦθα; Μήπως τὰ ἰδικά μας τηλεσκόπια δὲν μᾶς δεικνύουν καθαρὰ εἰς τοὺς δύο πόλους τοῦ Ἄρεως πάγους, οἱ ὁποῖοι αὐξάνονται καὶ ἐλαττοῦνται;

— Τί; ὁ Ἄρης ἔχει πάγους εἰς τοὺς πόλους του;

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον καὶ ἀπὸ αὐτὸ συμπεραίνουν ὅτι αἱ ὧραι τοῦ ἔτους εἰς τὸν Ἄρην εἶνε ἐπάνω κάτω ὅμοιαι πρὸς τὰς ἰδικάς μας.

Ὡς πρὸς τὸ ἰδικόν μας Κλάουδ-Ρίγκ τῶν τροπικῶν, ὁ Ἥλιος βεβαίως φωτίζει αὐτὸ ἄνωθεν, καὶ ὅσοι δύνανται νὰ παρατηρήσωσιν αὐτὸ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, θὰ τὸ ἴδουν ἀναμφιβόλως πολὺ λαμπρότερον παρ' ὅσον φαίνεται εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τοὺς Ἀφρικανούς, τῶν ὁποίων τὰς χώρας ποτίζει. Σοῦ ἔκαμα δὲ λόγον δι' αὐτό, διὰ νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου δὲν φαίνεται παρομοίως ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ πλανήτου του, καὶ ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κρίνωμεν ἀπὸ ἐδῶ περὶ τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν εἰς αὐτοὺς ἐκεῖ παράγει. Ἴσως ἂν ἦσο μικρὸς Κρόνιος, δὲν θὰ σοῦ ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ γίνῃς ὁ ποιητὴς τοῦ δακτυλίου.

— Ἀδιάφορον. Πολὺ ὅμως ηὐχαριστήθην, διότι ἔμαθα ὅτι καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ἔχουν ὅπως καὶ ἡμεῖς πολικοὺς πάγους, ἐπειδὴ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐκεῖ ἐπίσης ὕδωρ. Καὶ ἐκεῖνοι θὰ βλέπουν βεβαίως τοὺς ἰδικούς μας πάγους.

— Πόσον προχωρεῖς! Τὰ παιδία βλέπεις δὲν ἀμφιβάλλουν περὶ οὐδενός. Εἶνε δυνατὸν οἱ ἀστρονόμοι μας νὰ μὴν εἶνε οἱ μόνοι εἰς τὸν κόσμον ἀστρονόμοι. Τοῦτο εἶνε πιθανόν, ἀλλὰ δὲν εἶμαι περὶ τούτου καὶ βεβαία, μὴ προσπαθῇς δὲ νὰ θέσῃς εἰς τὸ στόμα μου λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν εἶπα!

— Μὴ θυμώνῃς, Θείτσα μου, καὶ ἄφες με νὰ πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ ὑψηλὰ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μὲ βλέπουν. Πόσον εὐχάριστον μοῦ εἶνε νὰ σκέπτωμαι αὐτό!

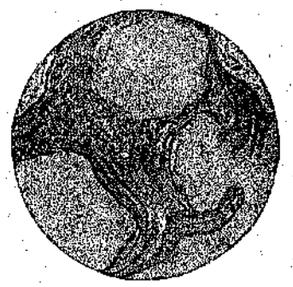

Ὁ Ἄρης.

— Ὅπως θέλῃς. Καληνύκτα, κύριε Κωνσταντῖνε τῆς Γῆς, καὶ ὅταν πλαγιάσῃς, σκέψου τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους θὰ ἔκαμνες ἐπὶ τοῦ Κρόνου εἰς τὸν δακτύλιόν του.

— Μὲ περιπαίζεις. Ἐγὼ ὅμως θὰ σὲ φιλήσω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ.— ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

«Χθὲς σοῦ ἔκαμα λόγον διὰ τὰ τηλεσκόπια, καὶ ἀφῆκες νὰ περάσῃ ἡ λέξις χωρὶς νὰ εἴπῃς τίποτε. Πιθανὸν νὰ ἐνόμισες ὅτι μὲ τὸ γενικὸν ὄνομα τηλεσκόπια ὀνομάζουν χωρὶς καμμίαν διάκρισιν, τὰ ὄργανα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἀστρονόμοι παρατηροῦσι τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Ἐρσχέλλου περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σοῦ ὁμιλήσω σήμερον, εἶνε πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν διόπτραν τοῦ Οὐγγενς καὶ τοῦ Γαλιλαίου. Ἀντὶ νὰ παρατηροῦν δι' αὐτοῦ, παρατηροῦν μέσα εἰς αὐτό.

— Παρατηροῦν μέσα; Ἀλλὰ τότε τί εἰμποροῦν νὰ ἴδουν;

— Τὴν εἰκόνα τοῦ ἄστρου, τὸ ὁποῖον θέλουν νὰ ἐξετάσουν, ὅπως βλέπεις τὴν εἰκόνα σου εἰς τὸ κάτοπτρον· ἐπειδὴ εἰς τὸ βάθος τοῦ τηλεσκοπίου ὑπάρχει κάτοπτρον.

— Ἀλλ' ἡ εἰκὼν τοῦ ἄστρου δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μεγαλητέρα; Ἐγώ, ὅταν βλέπω εἰς τὸ κάτοπτρον, βλέπω τὴν εἰκόνα μου ἀκριβῶς ὅπως εἶνε.

— Παρετήρησες ποτὲ εἰς κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κάτοπτρα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰ ἄκρα ἐξέχουν καὶ εἰς τὸ μέσον βαθουλαίνουν, καὶ ὀνομάζονται κυῖλα κάτοπτρα;

— Ναί, ἀλήθεια. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδα μίαν φορὰν τὸ πρόσωπόν μου εἰς ἓν παρόμοιον κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ πατέρας εἰς τὸ δωμάτιόν του. Νὰ ἔβλεπες! εἶχα ἕνα πελώριον κεφάλι!

— Λοιπὸν παρόμοιον κάτοπτρον θέτουν εἰς τὸ βάθος τοῦ τηλεσκοπίου, καὶ θέτουν ἀκόμη εἰς αὐτὸ καὶ διόπτραν, διὰ νὰ μεγαλώνῃ ἀκόμη περισσότερον ἡ εἰκὼν τοῦ ἄστρου.

— Ἰδοὺ ἐφεύρεσις, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν. Ποῖος τὴν ἐσκέφθη;

— Εὖγε, Κωστάκη μου. Ὁ Νεύτων τὸ 1671, πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ μήλου του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατώρθωσαν νὰ βλέπουν τὰ ἄστρα καὶ πολὺ καθαρώτερα καὶ πολὺ μεγαλήτερα. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα τηλεσκόπια δὲν ἦσαν πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς καλὰς διόπτρας. Μόλις μετὰ δέκα ἔτη ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Νεύτωνος ἐδοκιμάσθη εἰς μέγα τηλεσκόπιον, χάρις εἰς τὸν Γουλιέλμον Ἐρσχελλον, ἀστρονόμον ἐξ Ἀνοβέρου εὑρισκομενον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀγγλίας, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐντυπώσῃς καλὰ εἰς τὸν νοῦν σου τὸ ὄνομα. Ὁ Ἐρσχέλλος, ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ γιγάντιον τηλεσκόπιον, ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ διόπτρα τοῦ Γαλιλαίου θὰ ἦτο παιδικὸν ἄθυρμα· καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τοῦ τηλεσκοπίου ἤρχισε τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἐσκέφθη νὰ θέσῃ κοῖλον κάτοπτρον $7^1/_2$ ποδῶν πλάτους εἰς σωλῆνα μήκους 36 ποδῶν. (*)

Τὸ κάτοπτρον τοῦ τηλεσκοπίου πρέπει νὰ εἶνε μὲ πολὺ μεγαλητέραν τελειότητα κατεσκευασμένον, παρὰ τὰ κάτοπτρα διὰ τῶν ὁποίων μεγεθύνουν τὸ πρόσωπον ὅπως ξυρίζωνται καλλίτερον. Ὁ Ἐρσχέλλος ἔκαμεν ὅπως καὶ ὁ Οὐγγενς· δὲν ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα τὴν φροντίδα τῆς κατασκευῆς τοῦ μεγάλου του κατόπτρου. Εἰργάσθη μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν νύκτα τῆς 13ης Μαρτίου 1781 — αὐταὶ αἱ ἡμερομηνίαι πρέπει νὰ εἶνε πασίγνωστοι — ἀντημείφθη γενναίως διὰ τὸν κόπον του, ἐπειδὴ ἔκαμεν ἀνακάλυψιν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομά του ἐγράφη εἰς τὸν οὐρανόν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

(*) Πλάτους 2,5 μέτρων καὶ μήκους 12 μέτρων περίπου.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα, τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, οἷ οἱονδήποτε ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν...	Δρ.	399,95
Χρυσὴ Ἀγγελὴ Μαρτίζου (2+2)..	»	4.—
Κωνσταντῖνος Τζαναβάρας.	»	5,60
Ἰσαβέλλα Ε. Δεονάρδου.	»	2.—
Σμυρνηοπούλα	»	1.—
Ἀνώνυμος ἐκ Χαλκίδος.	»	2.—
Ἐθνικὸς Ὕμνος.	»	2.—
Δρυὰς τῆ. Ροδόπης	»	3.—
Κωνστ. Ν Ψύχας.	»	2.—
Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου	»	3.—
Παν. Κ. Τόλιας.	»	2,30
Δήμητρα Φ. Κατάσα.	»	3 —
Δίβα Κανδρῆ..	»	1.—
Μαρία Ν. Χαριτάτου	»	1.—
Ἀνδρέας Καράφος.	»	2,40
Ἀλκίππη Καστρισίου	»	3,75
Νικόλαος Σεΐδας..	»	1,—
Ὀδυσσεὺς Γ. Λύβης	»	—60
Ἐλίχρυσος	»	3,—
Γ. Βορές...	»	1,—
Ἡράκλειτος Νικολαΐδης.	»	1,50
Πολυξένη Κ. Ἀναγνώστου	»	3,—
Λάμπρος Β. Μπάλδος.	»	2,80
Ἐν ὅλῳ μέχρι 11 Ἰουνίου ἐ. ἔ.	Δρ.	450,90

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΛΟΙ οἱ φίλοι μου κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἔφθασε πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον. Δὲν ἀνοίγω ἐπιστολὴν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ εὑρίσκω μέσα εἰκόνα, ἢ λόγους ἐνθουσιώδεις, ἢ ἀνακοινώσεις ἐνεργειῶν. Εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τούτου μόνοι σας, ἀπὸ τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τὰ ὁποῖα ἤρχεσο νὰ δημοσιεύω ἐφ' ὅσον μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω.

«Ἀπὸ τὴν Δευτέραν, — μοῦ γράφει τὸ *Γλυκὺ Ὄνειρον* (αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέον του ψευδώνυμον, — ἤρχισα νὰ φροντίζω διὰ νὰ συνάξω τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ στείλω διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα». Ἀργοπόρησα δὲ τόσον, διότι θέλω τὴν μικρὰν εἰσφοράν μου νὰ σοῦ τὴν στείλω ἐξ ἰδίων μου χρημάτων, χωρὶς νὰ ζητήσω τῆς γιαγιᾶς, ἡ ὁποία εὐχαρίστως θὰ μοῦ ἔδιδε, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ διὰ τριοῦτον μέγαν σκοπόν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμω, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ σὺ θὰ εὐχαριστηθῇς περισσότερον, ἂν σοῦ στείλω ἐξ ἰδίων μου. Ἡ γιαγιά μου ὑπεσχέθη ὅτι θὰ συνεισφέρῃ καὶ αὐτὴ μετ' ἐμοῦ.» Νὰ τῆς ζητήσῃς καὶ τὴν εὐχήν της διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου μας. Τὴν προστασίν σου περὶ Ἀλληλογραφίας νὰ ἐπαναλάβῃς, διότι δὲν γνωρίζω ἂν ἐπιθυμῇς νὰ δημοσιευθῇ μὲ τὸ παλαιὸν ἢ μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον.

Καὶ εἰς τὴν Χαλκίδα συνεστήθη Σύλλογος τῆς Διαπλάσεως, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀγάπη», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ ἡ συλλογὴ Ἐράνων ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Τὸν Σύλλογον τοῦτον ἀποτελοῦν οἱ ἑξῆς φίλοι μου: *Προεστὸς* ὁ πρόεδρος, *Φοραμκίδης*, ἀντιπρόεδρος, *Ἐμμανουὴλ* γραμματεύς, *Πνευματικός*, ἐπιπολοδέκτης, *Χαραβᾶς*, *Χατζηπαναγιώτης*, *Κρίκος*, *Κωστῆς*, *Παπαθεοδώρου*, *Διαμαντίδης*. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς συγχαίρω ὅλους, εὐχομαι δὲ νὰ ἀναγράψω ταχέως καὶ τὰ ἔργα των. Καλοὶ εἶνε οἱ Σύλλογοι, ἀλλὰ ὅταν ἐργάζωνται εἰδεμή, ὅν εἶνε νὰ περιορίζωνται εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προεδρείου, καλλίτερα νὰ λείπουν.

«Τὴν ἰδέαν περὶ Ἑλληνόπαιδος, — μοῦ γράφει ἡ *Μαργαριτοφόρος*, — τὴν ἐπεδοκίμασαν ὅλοι οἱ οἰκεῖοί μου· μάλιστα ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε κατενθουσιασμένος· ὅταν δὲ ἔγραφα τὰς ἐπιστολάς μοῦ ἔλεγε· νὰ στείλῃς καὶ εἰς ἐκεῖνον, νὰ στείλῃς καὶ εἰς ἐκεῖνον· ἐκ τῶν γνωστῶν. Ἐνήργησα λοιπὸν ὅσον ἠδυνήθην, καὶ ἔγραψα ἐπιστολάς, ἐδῶ εἰς Χίον καὶ εἰς Σμύρνην... Σοῦ στέλλω τὴν ἰδικήν μου εἰσφοράν, καθὼς καὶ μιᾶς φίλης μου. Δὲν ἔχω λόγον νὰ σὲ συγχαρῶ δι' ὅλ' αὐτά, ἀγαπητὴ *Μαργαριτόφορος*. Ἔχεις καὶ τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τῆς Κιμῆς διὰ τὰ γραμματόσημα.

Καὶ ὁ *Σιναχωμέρος Ποντικός*, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσαν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» καὶ μοῦ ἀναγγέλλει σήμερον τὰς ἐνεργείας του: «Ἔκαμα — λέγει, — ἐννέα ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς, τὰ ὁποῖα ἔστειλα εἰς διαφόρους φίλους μου· ἔστειλα ἐπίσης καὶ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς πόλεώς μας, τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται εἰς ὀκτὼ καὶ ἔχουν χιλίους περίπου μαθητάς. Ὁ κ. Γυμνασιάρχης μάλιστα ἐνθουσιάσθη τόσον, ὥστε ἔκαμε καὶ λογίδριον εἰς τοὺς μαθητὰς προτρεπτικώτατον. Ἔπειτα, τῇ συνεργασίᾳ δύο φίλων μου, διωργάνωσα Λαχεῖον... Ὅλ' αὐτὰ ἀπῄτουν χρόνον, κόπους, ἔξοδα· ἀλλὰ τὰ ὑπέστην ὅλα ἀγογγύστως χάριν τοῦ ἱεροῦ μας σκοποῦ.» Εὖγε, εὖγε, εὖγε! Ἔτσι ἐργάζονται ὅσοι θέλουν νὰ κάμουν κάτι. Ὅταν σταυρόνουν τὰ χέρια, καὶ περιμένουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ παραπονοῦνται ὅτι δὲν γίνεται τίποτε, — αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζουν τὸν σκοπὸν καὶ γυρεύουν προφάσεις.

Εἶμαι εὐτυχής, *Κυματίζουσα Θάλασσα*, ποῦ ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ τόσον καιρόν, καὶ προπάντων ποῦ εἶδα κ' ἐγὼ τὰς ἐπαινετὰς προόδους σου. Ὑπομνήσεις περὶ καθυστερήσεως τετραδίων ἔκαυσα νὰ κάμνω ὄχι δι' ἄλλον λόγον, εἰμὴ δι' ἔλλειψιν χώρου. Ἄλλως τε τὰ 99 ἑκατοστὰ ἐξ ὅσων μοῦ στέλλουν, — καὶ ἔπρεπε νὰ τὰς δημοσιεύω ὅλας, — θὰ ἦσαν ὅλως περιττοί, διότι θὰ συμβαίνῃ ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ ζητούμενον τετράδιον νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν δρόμον ἢ καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παραπονουμένου, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐδημοσιεύετο ἡ πληροφορία του. Αὐτὸ τουλάχιστον συνέβη χιλάκις ἄλλοτε, ποὺ ἐδημοσίευα τοιαῦτα παράπονα. Τώρα κάμνω ἓν ἄλλο: Ὅταν ἕνας καθυστερήσῃ διὰ κολυν καιρὸν τετράδιόν του γράφω ἰδιαιτέραν ἐπιστολὴν καὶ τοῦ τὰ ὑπενθυμίζω. Οὕτω προχθὲς ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* ἔστειλε τετράδια, τὰ ὁποῖα ἄφειλε πρὸ ἐτῶν. Μάλιστα παρακαλῶ ὅσους θὰ τὰ λάβουν νὰ μὴ ἐκπλαγοῦν κι' ἀποπάντων νὰ δικαιολογίσουν τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* διὰ τὴν πολυχρόνιον καθυστέρησιν. Ὁ κατήμενος, εἶχε τόσας περιπετείας!

Ἡ *Πενθοῦσα Καρδία*, κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἐράνου, δὲν ἀρκεῖται νὰ στέλλῃ τὸν τύπον τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὰς φίλας της, ἀλλὰ ταῖς γράφει καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἑξῆς: «Δὲν ἔχει ἑλληνικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν θὰ δεχθῇ! Ὅταν μετὰ πάροδον ὀλίγων ἐτῶν φανῇ εἰς τὸν λιλέκα μας ὁ Ἑλληνόπαις σημαιοστολίστος, ὦ, τί χαρὰν θὰ αἰσθανθῇ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι ἔχει κάτι τι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον, καὶ πάλιν τί αἶσχος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μολονότι ἠδύνατο, ἠρνήθη νὰ δώσῃ τὸν ὀβολόν του.» Πολὺ ὡραῖα! Τρὶς εὖγε!

«Θάρρος — ἀνακράζει καὶ ὁ *Κεραμυδόγατος* εἰς τὴν ἐκτενῆ καὶ ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν του· — πάντοτε τοιαύτας πρωτοβουλίας λάμβανε, καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες θὰ φαίνωνται πρόθυμοι. Εἶνε ἀπόγονοι τῶν προγόνων των! Καὶ θὰ τὸ ἀποδείξουν διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ Ἑλληνόπαιδος... Σοῦ ἐσωκλείω τὴν μικρὰν μου εἰσφοράν, ἐπιφυλασσόμενος διὰ μεγαλητέραν. Ζήτω ἡ μεγάλη καὶ γλυκεῖα μας Ἑλλάς!»

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δίχομαι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Δούκισσα τοῦ Χαλανδρίου* (Σ. Γ. βλέπεις ὅτι κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ· δὲ συγχαίρω διὰ τὸ δεκα·) *Ἐλληνα Σημαιοφόρον* (Γ. Σ.) καὶ *Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγκου* (Ε. Σ.)

Σήμερον, ὡς βλέπετε, δημοσιεύω τὸ δωδέκατον Δελτίον τοῦ Ταμείου ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων. Τετρακόσιαι πενῆντα δραχμαὶ ἐμαζεύθησαν εἰς διάστημα τεσσάρων ἐτῶν· δηλαδὴ ἐπάνω-κάτω μαζεύομεν ἑκατὸν δραχμὰς τὸ ἔτος! Δὲν σας φαίνονται ὀλίγαι; Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν γίνῃ ἕως τώρα τουλάχιστον χίλιαι δραχμαί, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται ἀπκραιτήτως διὰ νὰ στείλω ἀπὸ μερικοὺς τόμους εἰς τὰς κυριώτερα τουλάχιστον δημόσια σχολεῖα, ὅπου φοιτοῦν ἄποροι;

Μετὰ λύπης μου παρατηρῶ, ὅτι οἱ φίλοι μου παρημέλησαν αὐτὸ τὸ Ταμεῖον. Δέκα λεπτὰ τὸν μῆνα νὰ μοῦ ἔστελλαν ὅσοι ἀγαποῦν τὰ πτωχὰ παιδιὰ καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τοῖς προξενήσουν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Διαπλάσεως — τί εἶνε δέκα λεπτὰ τὸν μῆνα! καὶ ποῖος ἀπὸ σᾶς δὲν τα πετᾷ εἰς τὸν δρόμον! — εἰς ἓν ἔτος θὰ ἐμαζεύοντο πολλαὶ χιλιάδες δραχμῶν... Ἀλλὰ ἔλειψε. Βλέπετε, ἡ φροντίς, ἡ ἐνθύμησις. Ἐλκίζω, ὅτι δὲν θὰ λείψῃ πλέον. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Θλιβερὸν ἄγγελμα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ θάνατος τοῦ διαπρεποῦς λογίου καὶ ἀρχαίου συνεργάτου μου **Χρεστοφόρου Σαμαρτζίδου**. Θὰ γράψω προσεχῶς ἐν ἐκτάσει.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ἡ *Μοῦσα τοῦ Χορεῦ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Βίγλαν*· — ἡ *Βοσκοπούλα τῶν Ἀγράφων* ἀσπάζεται τὴν *Ρωσσικὴν Καραμέλαν* καὶ ζητεῖ ταχυτὰ τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Βλιμκρίνης Φιλία* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Κύματος τῆς Λευκάδος* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ἡ *Δέσποινα Κοτρουβάκη* δέχεται τὴν μετὰ τῆς *Μαργαριτοφόρου* ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ἡ *Ἐλληνὶς τοῦ Βορρᾶ* ἀσπάζεται τὴν *Ἐλληνίδα τοῦ Καυκάσου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν της γράφει· — ἡ *Τσούχτρα* πληροφορεῖ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* ὅτι θὰ της φανερώσῃ τὸνομά της, ἂν κ' ἐκείνη τῆς φανερώσῃ τὸ ἰδικόν της· — ἡ *Τσιγγαρέλα* μόνον δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν θὰ φανερώσῃ ταχυτὰ τῆς εἰς τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*· — ἡ αὐτὴ πληροφορία ἐκ μέρους τοῦ *Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν* πρὸς τὴν *Ἀβραν τῆς Κερκύρας*, καὶ ἐκ μέρους τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* πρὸς τὴν *Χαριτωμένην Μουρίτσαν*· — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* συγχαίρει τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* διὰ τὰ ὡραῖά του Παιδικὰ Πνεύματα, καὶ ζητεῖ τὸνομά του· τὸ ζητεῖ καὶ ὁ *Ἥρως Θησεὺς*· — ὁ *Ἐβδοικὸς Ὁρίζων* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἰωάννην Παρίσην*, μὲ τὸν ὁποῖον ἦσαν ἄλλοτε συμμαθηταί· — ἡ *Μαργαριτοφόρος* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ὅτι δυστυχῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ταχυτὰ τῆς, διότι θὰ τὴν ἐννοήσουν· — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* πληροφορεῖ τὰ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* ὅτι ταχυτὰ της εἶνε Α. Ν. Φ. — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* συγχαίρει τὸν *Ἀσπροποταμίτην* διὰ τὸ εὐγενὲς στάδιον, τὸ ὁποῖον θὰκολουθήσῃ, καὶ τὴν εὔχεται ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων· — ἡ *Βλιμκρίνης Φιλία* πληροφορεῖ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* ὅτι ταχυτὰ της εἶνε Μ. Γ. Α. ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ τὸνομά της δι' ἀν-

ταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Φθινοπωρινὴ Νὺξ* πληροφορεῖ τὸν *Λεοπάρδαλιν* ὅτι τὸ κυκλικά της εἶνε Μ. Χ. Σ. ζητεῖ δὲ καὶ αὐτὴ τὸ ἀρχικά του καὶ τὴν διαμονήν του· — ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* ζητεῖ τὸνομα τῆς *Πικραμένης Καρδούλας*· — ὁ *Ἄλλος* πληροφορίας δὲν ἔχει χῶρον· οὔτε τὸ τρίτον δὲν κατώρθωσα νὰ δημοσιεύσω, ἀπὸ ἧσα; εἶχα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Βλαχοπούλα* μὲ τὸν *Παπουτσωμένον Γάτον*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Ἐδόρον*· — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔθαφος* μὲ τὴν *Ἶριδα* καὶ *Πληψιφαῆ Σελήνην*· — ὁ *Χωλὸς Διάβολος* μὲ τὸν *Ροβέρτον Γιζκάρδον* καὶ *Ταρταζῖνον τῆς Ταρασκώνης*· — τὸ *Μυροβόλον Ἴον* μὲ τὸν *Γορδίον*· — ἡ *Μικρὰ Φιλοπερίεργος* μὲ τὴν *Πολυξένην Σημέτα*, *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Καλῶς Ὥρισες*· — ἡ *Κύχαοις* μὲ τὴν *Ἀγρίαν Περιστεράν*, *Ἀχυλὸ Περιστέρι* καὶ *Ταχυδρόμον Περιστεράν*· — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὸν *Λευκόπτερον Ἀγγελον*, *Μαμμοῦθ* καὶ *Στρουμπούλην Χορεύτριαν*· — ὁ *Ἐθθμος Ναύτης* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Κοραλλαν Μασσαί*· — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὴν *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα*, *θυσκοπούλαν τῆς Δίρφης* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*· — ὁ *Λευκοκύματος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Τσιγγανέλλαν*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Ἀγάθην τὴν Καλόγραιαν*· — ὁ *Λεοπερδαλὶς* μὲ τὸν *Ἵππότην Γουλιέλμον*, *Χρυσοφόρον Φλέβα* καὶ *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*· — ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* μὲ τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Ἀτυγδαλιὰν τῆς Κρανάης* καὶ *Κάλυκα Ῥόδου*· — ἡ *Κωμῳδία τῆς Ζωῆς* μὲ τὴν *Κίχλην* καὶ *Νεαρὸν Μουσικόν*· — ἡ *Καστανὴ* μὲ τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ* μὲ τὴν *Ἑλένην Ν. Καραπαύλου* καὶ *Ἑλένην Ῥούφου*· — ἡ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Πειρασμένον Καρχαρίαν* καὶ *Ἀσυρῶν Συρίκτραν*· — ὁ *Κυνηγὸς τῶν Αἰγάγρων* μὲ τὴν *Ρουσικὴν Καραμέλλαν* καὶ *Πειρατικὴν Αὔραν*· — τὸ *Καλῶς Ὥρισες* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλω*, *Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Κεραμυδόγατον*· — ὁ *Φιλάγγλος Ἕλλην* μὲ *Ὀδυσέα τὸν Ἰθακήσιον*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Καλῶς Ὥρισες*· — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἴδης* μὲ τὴν *Φεγγόβολην Αὐγούλαν*, *Ἰωάννην Δόρκα* καὶ *Ὑποργὸν τῶν Ποντικῶν*· — ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* μὲ τὸν *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ὡραίαν Κέρκυραν* καὶ *Εἰρήνην*· — τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* μὲ τὴν *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου*, *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς* καὶ *Φρούριον τῆς Χαλκίδος*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διπλᾶσις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τσούχραν* ([Ε] διὰ τὴν ἐκτενῆ καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ πολὺ - πολὺ διὰ τὴν πρόσκλησιν εἰς τὰ λουτρὰ· ἀλήθεια ἔχω ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως· ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγον οἱ φίλοι μας ἂν τὸ φύλλον δὲν ἐξεδίδετο δι' ἕνα μῆνα;) *Τσιγγαρέλλαν* (ἔστειλα λοιπόν, μετὰ τὰς ἐξετάσεις· ἀντικαθίζομαι τὴν *Βοώπιδα Ἥραν* καὶ τῇ εὔχομαι τελείαν ἀνάρρωσιν·) *Κόμην τῆς Βερενίκης* (διαβίβασε τὰ θερμότατα συγχαρητήριά μου εἰς τὸν ἀδελφόν σου, διὰ τὴν λαμπρὰν του ἐπιτυχίαν εἰς τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις· αὐτὸ τὸ ἐπερίμενα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν του, καὶ ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν του·) *Κόκκινην Ἐξοχήν*, *Συννεφώδη Ἡμέραν* (αἱ εἰσφοραὶ ἐλήφθησαν· εἶνε ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου ὁ ἐνθουσιασμός σου διὰ τὸν Ἑλληνοπαῖδα·) *Λεοπάρδαλιν* (μὴ δίδῃς προσοχὴν· αὐτὰ θὰ τὰ ἔγραψε κάποιος ἀνώνυμος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ πωλήσῃ ἐξυπνάδαν· ἀπεναντίας οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι εὗρον τὸ συναχθὲν ποσὸν διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» πολὺ εὔκλικε καὶ ἐνθαρρυντικὸν διὰ τὴν ἀρχήν·) *Ἥρωα Θησέα* (χαίρω πολὺ διὰ τὸ ἄριστα· πῦ ἐπῆρες εἰς τὸν Διαγωνισμόν.) *Ἀσπροποταμίσιον* ([ΕΕ] δὲ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολὴν περὶ τῆς πρὸς ἀ ζῶα ἀγάπης· εὐρυτάτη ἡ τιμωρία τῶν ὀφειλόντων σοι τετράδια Μ. Μυστικῶν· τοὺς ἐκθέτεις ὅπως τοὺς ἀξίζει εἰ τοὺς φυλλοκερδοῦντας· τὸ Λευκωμά σου χαίρω καὶ διὰ τὰς ωυσικὰς ἐπιδόσεις σου, καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἴδω τὴν σύνθεσιν περὶ τῆς ὁποίας μου γράφεις·) *Λεοπάρδαλιν Καλλιτέχνιδα* (αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τοῦ προτεχοῦς.) *Ζοφιρὸν Νέφος* (ἄπορον εἶνε συστηνένοι πολλοὶ καὶ ἐκ τοῦ ἐτωστερικοῦ, καὶ ἐκ τοῦ ἐτωτερικοῦ, ὥστε ὁ Συλλογός σας δύναται νὰ ἐγγράψῃ ὅσους θέλῃ· ἡ προκηρυχθεῖς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Καλλιγραφίας δὲν ὁρίζει τί θὰ γράψῃ ὁ διαγωνιζόμενος, εἶνε ἐντελῶς ἐλεύθερος· τοιαῦτα λύσεις ἐννοεῖται ὅτι λογίζονται ὡς ὀρθαί·) *Ἐθθμὸν Ὁρίζοντα*, *Ἀταθύριον Ῥόδου* (κ' ἐδῶ ἐπάθαμεν τὰ ἴδια, ὅτως βλέπεις ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀνανία·) *Νεαρὸν Μουσικὸν* (αἱ λύσεις δεκταί·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (χάρν συνομίας, ὡς λέγεις, ἠμποροῦσεν ὁ δεχόμενος ἀλληλογραφίαν νὰ γράψῃ πρῶτος· ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα ἔτσι, διότι ὑποτίθεται πάντοτε ὅτι ὁ προτείνων ἔχει νὰ γράψῃ τί, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δεχόμενος ἀπαντήσῃ·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν καὶ ἡ συνέχεια τώρα· ἐλπίζω ὅτι θὰ εὕρῃς καὶ ἄλλο θέμα δι' ὡραίας ἐπιστολάς·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (προσεπάθησα, βλέπεις, νὰ σ' εὐχαριστήσω·) *Ἀνακατοσούραν* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ ἐγνώρισα οὕτω τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν μιᾶς ἀγαπητῆς μου φίλης· καὶ τί ταινία καὶ εἰ παράσημα! νὰ σου 'κῶ, 'τὴν ἀρχὴ ἐνόμισα ὅτι ἦτο καμμία βασίλισσα· τῆς Ὁλλανδίας π: γ: ποῦ ἔχετε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν· ὕστερα εἶδα ὅτι ἦτο ἡ φίλη μου «Ἀνακατοσούρα μὲ τὰ διακριτικὰ διαβήματα τοῦ σχολείου της·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτριαι, ἀλλὰ δὲν ἀνταλλάσσουν· τώρα βιβλία· ἡ *Θεὰ τῆς Γεωργίας* θὰ ἔγινε καλά, ὥστε ἀρχὰ θὰ ἐλάμβανε τὰς εὐχάς σου περὶ ἀναρρώσεως·) *Γῆ πέτην Ἱέρακα* (ἀληθεια, ἡ συμπτωσις εἶνε παράδοξος· ἀλλ' αὐτὸ μὲ διαβεβαιόνει πότον θὰ ἐγκολπωθῇς τὴν ἰδέαν καὶ πόσον θὰ ἐργασθῇς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» νὰ σε ἴδω!) *Ἰωάννην Στεφάνου* (ἀντίτυπα τοῦ 10ου τόμου ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγα, καὶ πωλοῦνται πρὸς 10 φρ. ἕκαστον·) *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (μ' ἔκαμαν εὐτυχῆ αἱ ἐκφράσεις τῆς τόσης σου ἀγάπης·) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (ἔστειλα· χαίρω ποῦ σε τέρπουν τόσον πολὺ τὰ ἐφετινά ἔργα·) *Σοφὴν Πιττακὸν* (καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ζωηρὰν Φλόγα* ([ΕΕ] τί εὔμορφη ἡ ἐπιστολή σου! καὶ συλλογίζομαι πόσον ὡραιότερον ἀκόμη θὰ ἐφαίνετο τὸ διήγημά σου, ἂν ἦτο γραμμένον εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἐπιστολῆς· ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου· εἰςέπραξα, καὶ ἐντολήν σου, τὰς 25 δραχ. ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Ἑταιρείας, καὶ τὰς διέθεσα ὅπως μοῦ ἔγραψες.) *Τόμ - Τίτ* (μὴ ἐλαὶ γράφεις χαριτωμένα! τί κρίμα ποῦ δὲν μου ἔγραφε τόσον καιρόν· ἔλα τώρα, πρέπει νὰ με ἀποζημιώσῃς·) *Μικρὸν Πανοῦργον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους· ἓν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

308. Λεξίγριφος.

Προτόν τι φυσικὸν
Ἂν ἑνώσῃς μ' ἕνα γράμμα
Χρυσοφόρον τινὰ γῆν
Σχηματίζεις ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου [Ε]

309. Συλλαβόγριφος.

Σύνδεσμον, ἀντωνυμίαν καὶ δυὸ γράμματα ἑνώνων
Μιὰ βατίλισσαν θὰ κάμῃς τῶν ἀρχαίων Ἀμαζόνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [Ε]

310. Στοιχειόγριφος.

Εἰς τὰ ἕξη μου ψηφία θαῦρης κάτι προσφιλές,
Μὰ τὰ πέντε μου ἀσχαῖο βασιλόπουλο τὰ λές.
Εἰς τὰ τέσσερα ποῦ μένουν θὰ ἰδῇς ἕνα παιδί
Κι' ἂν ἀφίσῃς μόνον τρία
Θαῦρης μιὰν ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰπάτου Λουλιέλμου [Ε]

311. Ἀναγραμματισμός.

Ἂν ὡς ἔχω μὲ ἀφίσῃς εἶμαι ἓν ἀπ' τὰ ποτά
Ἂν με ἀναγραματίσῃς, γύρευέ με κε ὁ μακρυά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης [Ε]

312. Γωνία.

\+ ★ ★ ★ ★ = Δένδρον.
★ + ★ ★ ★ = Ἀγαλματοποιός.
★ ★ + ★ ★ = Ἱερεία.
★ ★ + ★ ★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
\+ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος.

Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν δράκοντα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν [Ε]

313. Κεκρυμμένον καὶ ἀνεστραμμένον Κυβόλεξον.

1. — Ἡ πεῖρα εἶνε μέγας διδάσκαλος.
2. — Ὁ παράξενος εἶνε ὀχληρός.
3. — Ἡ Ὀρτυγία ἦτο νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχίτου [Ε]

314 Φύρδην Μίγδην.

Νῆμα σαβανάκι ἰδὲ τὴν ἀυνορι ἰτὸ σύδαινα ἂν σμηκὰ ρομήσεν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Δασκάρεως [Ε]

315. Ἀπορία.

Συναντῶ καθ' ὁδὸν δύο λῃστάς, οἵτινες ἐπιτίθενται κατ' ἐμοῦ. Φωνάζω «Βοήθεια!» καὶ φεύγουν ρίκτοντες λάτυρά τινα, τὰ ὁποῖα μόλις διακρίνω. Τρίβω τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ τὰ ἴδω καλλίτερον, ἀλλὰ δυστυχῶ, δὲν βλέπω πλέον τίποτε. Διατί, Τί ἔτιναν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [Ε]

316. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις μᾶς λέγει ὅτι τὸ μεσαῖον γράμμα της εἶνε νί, ἐν ᾧ εἶνε σίγμα;

317. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀπαρτίζουν πρόθεσιν, τὰ δεύτερα θεὸν ἀρχαῖον, τὰ τρίτα εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, καὶ τὰ τέταρτα χρονικὴν διαίρεσιν:

1. Γέρων. 2. Ἰδιότης τῶν Ἀνθέων. 3. Μέρος τοῦ λόγου. 4. Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογωτάτου [Ε]

318 Φωνηεντόλιπον

πρπ-γ-πθμθ-τς-ρχσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τὰκ [Ε]

319. Ἑλληνοσύμφωνον.

ααο-ε-ασυο-ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταθυρίου Ῥόδου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17.

207. Γύθειον (γῆ, θεῖον). — 208. Ἀλκυών, κύων. — 209. Μάγος - γάμος. — 211. Νάφκιρέση 129 210 ΚΩΚΥΤΟΣ ΩΑΟΚ ΚΑΒΑΛΛΑ ΥΑΩΠ ΤΟΛΩΣΣΑ ΟΛΣΝ ΣΚΑΠΑΝΗ 1, ὁ Ἄρης ἦτο θεός, 2, Ὅταν ὁ σῖτος ἐπλείψῃ, λιμὸς θὰ μαστίσῃ τὴν χώραν. 3, Ἂν ἐρωτᾷς καὶ περὶ τῆς ὑγείας μου, σοὶ γράφω ὅτι, χάριτι θείᾳ, εἶνε ἄριστη. — 212-214 ΠΤΡΓΟΣ ΠΑΤΡΑΙ (ἐφ.ΠΠιον, σΓΑξ, ΓόΡΤυς, ΤαναΓΡαΐος, 6ΟΔς, ΆΣΙα.) — 216. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ. — 217. Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.